

Sygn. akt III AUa 344/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 września 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie III Wydział Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Iwona Łuka-Kliszcz
Sędziowie:	SSA Jadwiga Radzikowska SSA Agata Pyjas - Luty (spr.)
Protokolant:	st.sekr.sądowy Mariola Pater

po rozpoznaniu w dniu 19 września 2012 r. w Krakowie

sprawy z wniosku **J. Ż.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.**

o emeryturę pomostową

na skutek apelacji wnioskodawcy J. Ż.

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie Wydział VII Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 28 grudnia 2011 r. sygn. akt VII U 330/11

I. z m i e n i a zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję organu rentowego i przyznaje J. Ż. emeryturę pomostową od dnia 29 sierpnia 2009 r.,

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K. na rzecz radcy prawnego A. J. kwotę 120 zł oraz 23 % tej kwoty jako podatek od towarów i usług tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu apelacyjnym,

III. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K. na rzecz J. Ż. kwotę 30 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego,

IV. nie stwierdza odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sygn. akt. III AUa 344/12

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 1 czerwca 2010 r. Sąd Okręgowy w Krakowie zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K. z dnia 3 grudnia 2009 r. w ten sposób, że przyznał J. Ż. emeryturę pomostową od dnia 29 sierpnia 2009 r.

Na skutek apelacji organu rentowego Sąd Apelacyjny w Krakowie wyrokiem z dnia 20 stycznia 2011 r. uchylił powyższy wyrok i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania z uwagi na nierozpoznanie przez ten Sąd istoty sprawy oraz istnienie braków w ustaleniach faktycznych, powodujących konieczność przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości. Motywując swoje rozstrzygnięcie stwierdził, że Sąd Okręgowy nie zbadał, czy organ rentowy zasadnie odmówił zaliczenia zatrudnienia wnioskodawcy w okresach od dnia 13 lutego 1976 r. do dnia 4 stycznia 1977 r. oraz od dnia 5 listopada 1982 r. do dnia 30 kwietnia 1990 r. jako pracy w warunkach szczególnych, która to kwestia była przyczyną zaskarżenia decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Jednocześnie zaliczył mu pracę w okresie od dnia 9 lipca 1979 r. do dnia 6 października 1979 r. i od dnia 2 kwietnia 1980 r. do dnia 11 października 1980 r. w (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością oraz w okresie od dnia 21 września 1981 r. do dnia 26 kwietnia 1982 r. w (...) spółce akcyjnej, mimo że okoliczność zatrudnienia w tych okresach wnioskodawca podał dopiero w postępowaniu przed Sądem Okręgowym i wtedy też przedstawił świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 10 lutego 2010 r. i z dnia 24 marca 2010 r. Dokumentami tymi organ rentowy nie dysponował w dacie wydania decyzji. Sąd Apelacyjny stwierdził uchybienia w dokonanej ocenie wymienionych nowych dowodów, wskazując potrzebę ich właściwej i pełnej weryfikacji. Uznał, iż konieczne jest przeprowadzenie postępowania dowodowego w całości celem jednoznacznego ustalenia, czy wnioskodawca w spornych okresach (kwestionowanych w zaskarżonej decyzji oraz nowo wskazanych w toku postępowania sądowego) wykonywał pracę w warunkach szczególnych w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach pomostowych.

Wyrokiem z dnia 28 grudnia 2011 r. wydanym po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy w Krakowie oddalił odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K. z dnia 3 grudnia 2009 r.

Sąd ten ustalił, że J. Ż., urodzony (...), na dzień 17 sierpnia 2009 r. posiadał łącznie ponad 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych. Zakład Ubezpieczeń Społecznych zaliczył mu 14 lat, 1 miesiąc i 7 dni pracy wykonywanej w szczególnych warunkach. W okresie od dnia 13 września 1974 r. do dnia 31 maja 1975 r. J. Ż. zatrudniony był w Zakładzie Produkcji (...) w Ś. (obecnie Grupa (...) Spółka Akcyjna w Ś.) na stanowisku maszynisty maszyn do produkcji elementów z betonu komórkowego - operatora transportu pneumatycznego. W okresach od dnia 13 lutego 1976 r. do dnia 4 stycznia 1977 r. i od dnia 1 września 1978 r. do dnia 2 czerwca 1979 r. pracował w Elektrowni (...) w Ś. (obecnie Elektrownia (...) Spółka Akcyjna w Ś.) na stanowisku montera pomocniczych urządzeń ciepłno - mechanicznych. Zajmował się remontem pomp ciśnieniowych, rurociągów przesyłowych popiołów oraz pomagał spawaczowi przy wymianie rur. W okresach od dnia 9 lipca 1979 r. do dnia 6 października 1979 r. i od dnia 2 kwietnia 1980 r. do dnia 11 października 1980 r. J. Ż. zatrudniony był w Przedsiębiorstwie (...) w K. (obecnie (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w R.) na stanowisku montera. Dni 20 - 21 sierpnia 1979 r., 12 - 13 maja 1980 r. i 16 - 20 1980 r. to nieusprawiedliwione nieobecności wnioskodawcy w pracy, natomiast 15 - 26 sierpnia 1980 r. to czas urlopu bezpłatnego. W okresach 24 - 26 września 1979 r., 28 - 29 września 1979 r., 1 - 5 października 1979 r., 15 - 18 maja 1980 r., 10 - 19 lipca 1980 r. i 23 - 25 lipca 1980 r. J. Ż. przebywał na zwolnieniach lekarskich. W okresie od dnia 21 września 1981 r. do dnia 26 kwietnia 1982 r. pracował w Zakładach (...) (przejęte przez (...) spółkę akcyjną w W.) na stanowisku montera kotłów. W trakcie zatrudnienia nie przebywał na urloпах bezpłatnych. W okresie od dnia 5 listopada 1982 r. do dnia 30 kwietnia 1990 r. zatrudniony był w Hucie im. (...) w K. na stanowisku ślusarza remontowego. Zajmował się remontem pomp i rurociągów, urządzeń na piecach martenowskich i tandemach, czyszczeniem bojlerów (co 2 lub 6 miesięcy) oraz usuwaniem nieszczelności kaloryferów. Był palaczem tlenowym (wycinał starą instalację przeznaczoną do remontu i opalał części przeznaczone do usunięcia i zużyte).

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd pierwszej instancji, powołując się na treść art. 4 w związku z art. 3 ust. 1 i 3 oraz treść art. 49 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. Nr 237, poz. 1656), uznał, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie. Stwierdził bowiem, że odwołujący, będąc zatrudniony w okresach od dnia 13 września 1974 r. do dnia 31 maja 1975 r. w Zakładzie Produkcji (...) w Ś. na od dnia 13 lutego 1976 r. do dnia 4

stycznia 1977 r. i od dnia 1 września 1978 r. do dnia 2 czerwca 1979 r. w Elektrowni (...) w Ś., od dnia 9 lipca 1979 r. do dnia 6 października 1979 r. i od dnia 2 kwietnia 1980 r. do dnia 11 października 1980 r. w Przedsiębiorstwie (...) w K., od dnia 21 września 1981 r. do dnia 26 kwietnia 1982 r. w Zakładach (...) i od dnia 5 listopada 1982 r. do dnia 30 kwietnia 1990 r. w Hucie im. (...) w K., nie wykonywał prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych, gdyż prace te nie zostały wymienione w załącznikach nr 1 i 2 do ustawy. Wobec niewykazania 15 – letniego stażu pracy w warunkach szczególnych, a tym samym niespełnienia wszystkich przesłanek wymaganych do nabycia emerytury na podstawie art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych, Sąd oddalił odwołanie na zasadzie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł odwołujący J. Ż., zaskarżając go w całości i zarzucając mu naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy to jest art. 233 § 1 i 2 oraz art. 328 § 2 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i dokonania jego oceny z pominięciem istotnej części tego materiału, a to zeznań świadków J. K., A. K. i M. S., świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 26 stycznia 2010 r. oraz przez brak wskazania w uzasadnieniu zaskarżanego wyroku dowodów, na których sąd się oparł i przyczyn, dla których odmówił wiarygodności i mocy dowodowej dowodom z zeznań wymienionych świadków i świadectwa pracy; ponadto naruszenie przepisów postępowania poprzez nieprzyznanie kosztów zastępstwa procesowego pełnomocnikowi reprezentującemu odwołującego z urzędu; nadto naruszenie prawa materialnego tj. art. 49 w zw. z art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych poprzez błędne przyjęcie, iż nie zostały spełnione przesłanki wymagane celem przyznania prawa do emerytury pomostowej; wreszcie naruszenie prawa materialnego a to art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych poprzez błędne przyjęcie, iż prace które wykonywał odwołujący nie zostały wskazane w załącznikach nr 1 i 2 do tej ustawy, gdy tymczasem objęte są pracami wskazanymi w pozycji 28 czy 30 załącznika nr 1. Powołując się na powyższe zarzuty, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uwzględnienie odwołania i przyznanie prawa do emerytury pomostowej.

Zdaniem skarżącego, Sąd Okręgowy nie rozważył wszechstronnie zebranego materiału dowodowego i dokonał jego oceny z pominięciem istotnej części dowodów, a to zeznań świadków: J. K., A. K. i M. S.. Pomimo uznania ich za wiarygodne, nie znalazły odzwierciedlenia w rozstrzygnięciu sprawy. Sąd nie uwzględnił, że zgodnie z tymi zeznaniami praca wykonywana przez odwołującego była pracą w szczególnych warunkach i za taką uznawał ją pracodawca. Nie dokonał też oceny czynności faktycznie wykonywanych przez odwołującego, ograniczając się do stwierdzenia, że prace te nie zostały wymienione w załącznikach nr 1 i 2 do ustawy, przy czym wniosków tych nie uzasadnił.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja zasługiwała na uwzględnienie.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie było ustalenie, czy odwołujący J. Ż. posiada 15 - letni okres pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu art. 49 pkt 3 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. Nr 237, poz. 1656), a tym samym, czy spełnia przesłanki do przyznania mu emerytury pomostowej na podstawie art. 49 powołanej ustawy. Organ rentowy nie kwestionował przy tym jego stażu pracy w warunkach szczególnych wynoszącego 14 lat, 1 miesiąc i 7 dni (praca na stanowisku manewrowego i ustawiacza wymieniona w poz. 6 Załącznika Nr 2 do cyt. wyżej ustawy), zaś pozostałe okresy zatrudnienia, to jest od dnia 13 września 1974 r. do dnia 31 maja 1975 r., od dnia 13 lutego 1976 r. do dnia 4 stycznia 1977 r., od dnia 1 września 1978 r. do dnia 2 czerwca 1979 r., od dnia 9 lipca 1979 r. do dnia 6 października 1979 r., od dnia 2 kwietnia 1980 r. do dnia 11 października 1980 r., od dnia 21 września 1981 r. do dnia 26 kwietnia 1982 r. i od dnia 5 listopada 1982 r. do dnia 30 kwietnia 1990 r. były przedmiotem postępowania dowodowego.

Należy zwrócić uwagę, że sporna kwestia – ustalenie czy wnioskodawca pracował w warunkach szczególnych - jest zagadnieniem zarówno ze sfery okoliczności faktycznych jak i oceny prawnej. Sąd Okręgowy, ponownie rozpoznając sprawę, dokonał prawidłowych, aczkolwiek niedostatecznie szczegółowych ustaleń faktycznych, dotyczących zatrudnienia J. Ż. w spornych okresach i wykonywanych przez niego w tym czasie obowiązków. Oparł się na odpowiednich dokumentach i zeznaniach świadków oraz zeznaniach odwołującego i dokonał właściwej oceny tych

dowodów, dając im wiarę. Nie jest zasadny zarzut skarżącego, że Sąd ten pominął istotne dowody w postaci zeznań świadków J. K., A. K. i M. S. oraz świadectwa pracy z dnia 26 stycznia 2010 r. Na tych dowodach oparł się bowiem, ustalając okoliczności dotyczące zatrudnienia odwołującego w Hucie imienia L. w K., czemu dał wyraz na stronie 6 uzasadnienia. Z zeznań świadków wyprowadził również prawidłowe wnioski co do okoliczności faktycznych. Natomiast ocena, czy wykonywanie określonych czynności stanowi pracę w warunkach szczególnych, jest również oceną prawną i opinia świadków w tym przedmiocie nie może mieć znaczenia dla kwalifikacji prac wnioskodawcy jako zatrudnienia w szczególnych warunkach. Również taka interpretacja pracodawcy i wynikające stąd konsekwencje, to jest przyznawanie odpowiednich uprawnień pracownikom, nie przesądza tej kwestii. Tym samym twierdzenie świadków, że odwołujący pracował w warunkach szczególnych nie może mieć przełożenia na stan faktyczny sprawy.

Sąd Apelacyjny podziela powyższe ustalenia faktyczne i przyjmuje je za własne. Widząc jednak potrzebę dokładniejszego wyjaśnienia charakteru wykonywanych przez odwołującego prac, zasadnym było przeprowadzenie uzupełniającego postępowania dowodowego przez przesłuchanie wnioskodawcy. Jak wynika z jego zeznań, w okresie zatrudnienia w Grupa (...) Spółce Akcyjnej w Ś., to jest od dnia 13 września 1974 r. do dnia 31 maja 1975 r., wykonywał stale prace przy rozładunku i załadunku wagonów z cementu i wapna, zaś na polecenie przełożonego również sporadycznie inne prace. W Elektrownia (...) spółce akcyjnej w okresie od 13 lutego 1976 r. do 14 lutego 1977 r. i od 1 września 1978 r. do 2 czerwca 1979 r. jako ślusarz remontowy wykonywał prace remontowe polegające na oczyszczaniu pomp ciśnieniowych, będących urządzeniami energetycznymi i wymianie ich elementów. W (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w okresie od 9 lipca 1979 r. do 6 października 1979 r. pracował bezpośrednio na konstrukcjach stalowych na wysokości, a w okresie od 2 lutego 1980 r. do 11 października 1980 r. pracował przy montażu urządzeń elektrycznych na tych stalowych konstrukcjach. W (...) (obecnie (...) Spółka Akcyjna w W.) w okresie od 4 września 1981 r. do 26 kwietnia 1982 r. był zatrudniony przy bieżącym remoncie kotłów i młynów węglowych, będących urządzeniami energetycznymi. W Hucie im. (...) (obecnie (...) Spółka Akcyjna Oddział w K.) w okresie od 5 listopada 1982 r. do 30 kwietnia 1990 r. pracował jako ślusarz remontowy w brygadzie energetycznej na stalowni przy remoncie pieców martenowskich, wymianie rurociągów, oczyszczaniu kotłów. Do jego obowiązków należały prace wewnątrz kotłów, wycinanie palnikami acetylenowo – tlenowym elementów do rurociągów oraz spawanie.

Dokonując oceny prawnej ustalonego przez Sąd Okręgowy i uzupełnionego w postępowaniu apelacyjnym stanu faktycznego, należy uznać, że w rozpatrywanych okresach wnioskodawca wykonywał pracę w warunkach szczególnych w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych (zgodnie z wymaganiami określonymi w art. 49 pkt 3 ustawy). Przedmiotowy przepis definiuje pracę w warunkach szczególnych (art. 3 ust. 1) i w szczególnym charakterze (art. 3 ust. 3), odnosząc je jednocześnie do prac wymienionych w załączniku do ustawy. Dodając także, że pracownikami wykonującymi pracę w warunkach szczególnych i w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy są także osoby wykonujące przed dniem wejścia w życie ustawy prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, o czym stanowi art. 3 ust. 7 ustawy. Rozstrzygając sprawę, Sąd Okręgowy nie uwzględnił postanowień tego przepisu i w konsekwencji nie rozważył, czy w spornych okresach wnioskodawca pracował w warunkach szczególnych w rozumieniu art. 32 i art. 33 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r., nr 153, poz. 1227 z późn. zm.).

Dla ustalenia rodzajów prac, stanowiących pracę w warunkach szczególnych w rozumieniu powyższych przepisów, art. 32 ust. 4 ustawy odsyła do przepisów dotychczasowych, to jest do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., nr 8 poz. 43 z późn. zm.). Wykaz prac w szczególnych warunkach zawiera załącznik do rozporządzenia (§ 1 ust. 1 rozporządzenia). Dokonując prawnej oceny, czy wykonywane przez wnioskodawcę czynności w spornych okresach zatrudnienia, stanowią pracę w warunkach szczególnych w rozumieniu art. 49 pkt 3 ustawy o emeryturach pomostowych, konieczne jest ustalenie, czy znajdują się one w wykazach A lub B, stanowiących załącznik do powołanego rozporządzenia.

W pierwszym z tych okresów, to jest od 13 września 1974 r. do 31 maja 1975 r. wnioskodawca wykonywał pracę, wymienioną w dziale V pkt 21 wykazu A rozporządzenia jako produkcja elementów budowlanych z pyłów

dymnicowych. Był bowiem zatrudniony na stanowisku maszynisty maszyn do produkcji elementów z betonu komórkowego - operatora transportu pneumatycznego i pracował głównie przy rozładunku i załadunku wagonów z cementu i wapna. Zatem wykonując obowiązki pracownicze, brał udział w procesie produkcji materiałów budowlanych z betonu komórkowego, pracując przy tym w środowisku, w którym był narażony na bezpośredni kontakt z pyłami dymnicowymi, stanowiącymi składnik wapna i betonów lekkich.

W kolejnym okresie, to jest od 13 lutego 1976 r. do 14 lutego 1977 r. oraz od 1 września 1978 r. do 2 czerwca 1979 r. wnioskodawca wykonywał pracę ujętą w dziale II pkt 1 wykazu A rozporządzenia jako prace przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i cieplnej oraz przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych. Wśród wymienionych istotna dla oceny przedmiotowego okresu jest praca przy remoncie urządzeń elektroenergetycznych, gdyż taką wykonywał odwołujący, będąc zatrudniony na stanowisku ślusarza remontowego. Do jego obowiązków należało oczyszczanie i naprawianie pomp ciśnieniowych, będących urządzeniami elektroenergetycznymi.

Także w okresie od 9 lipca 1979 r. do 6 października 1979 r. oraz od 2 lutego 1980 r. do 11 października 1980 r. odwołujący wykonywał czynności stanowiące prace określone w dziale II pkt 1 wykazu A rozporządzenia, jednak tym razem były to prace przy montażu urządzeń elektroenergetycznych. Będąc w tym czasie zatrudniony na stanowisku monter, montował konstrukcje stalowe, a następnie -w drugim okresie - montował urządzenia elektroenergetyczne na wymienionych konstrukcjach.

W kolejnym przedziale czasowym – od 4 września 1981 r. do 26 kwietnia 1982 r. - był zatrudniony jako monter kotłów. Wbrew nazwie zajmowanego stanowiska, jego praca polegała na bieżącym remoncie kotłów i młynów węglowych, stanowiących urządzenia energetyczne, a zatem również w tym wypadku odpowiadała ona pracy wymienionej w dziale II pkt 1 wykazu A rozporządzenia jako remont urządzeń elektroenergetycznych.

W ostatnim ze spornych okresów, czyli od 5 listopada 1982 r. do 30 kwietnia 1990 r. wnioskodawca wykonywał prace ujęte w dziale XIV pkt 25 wykazu A rozporządzenia jako bieżąca konserwacja agregatów i urządzeń oraz prace budowlano-montażowe i budowlano-remontowe na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie. Pracując jako ślusarz remontowy, dokonywał bowiem bieżącej konserwacji pieców martenowskich, oczyszczając je i wymieniając rurociągi lub ich elementy, pracując wewnątrz kotłów i wykonując prace przy wycinaniu palnikiem acetylenowo – tlenowym i spawaniu. Do zakresu jego czynności należał też remont tych pieców. Powyższe prace były przez niego wykonywane na oddziale będącym w ruchu, to jest na stalowni w Hucie im. (...). Powyższe prace, wykonywane wewnątrz kotłów oraz przy wycinaniu i spawaniu termicznym odpowiadając także pracom wymienionym w pozycji 28 i 30 Załącznika Nr 1 do ustawy o emeryturach pomostowych.

Skoro w spornych okresach wnioskodawca pracował w warunkach szczególnych w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych, stwierdzić w konsekwencji należy, iż były to także prace w warunkach szczególnych w rozumieniu art. 49 pkt 3 tej ustawy.

Powyższe ustalenia dają podstawę do przyjęcia, że wraz z niespornym, uwzględnionym przez organ rentowy okresem 14 lat 1 miesiąca i 7 dni oraz po odliczeniu dni niewykonywania przez niego pracy, okres pracy wnioskodawcy w warunkach szczególnych do dnia 31 grudnia 2008r. wynosi ponad wymagane 15 lat. Tym samym spełnia on przesłanki prawa do emerytury pomostowej określone w art. 49 powołanej wyżej ustawy.

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny na zasadzie art. 386 § 1 k.p.c. w punkcie I sentencji zmienił zaskarżony wyrok oraz poprzedzając go decyzję organu rentowego i przyznał J. Ż. emeryturę pomostową od dnia 29 sierpnia 2009 r.

Sąd Apelacyjny nie stwierdził odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, o czym orzekł w punkcie IV sentencji na zasadzie art. 118 ust. 1a zd. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Nie było to bowiem konsekwencją zaniedbania

organu rentowego, albowiem wyjaśnienie spornych kwestii co do charakteru pracy wnioskodawcy możliwe było dopiero w toku postępowania sądowego wobec braku w tym postępowaniu ograniczeń dowodowych.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. oraz § 12 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 11 ust. 2 w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz. U z 2002 r., nr 163, poz. 1349).